

Zorg bij het knippen, dat het goed steeds met de goede kanten op elkaar geknipt wordt, daar er anders 2 rechter- of 2 linker-pantoffels komen.

Het gemakkelijkst is de pantoffel te maken, door bovenstuk en zool stevig met dezelfde kleur dik D. m. c. garen of een aardige afstekende kleur te festonneeren en deze stukken dan weer aan elkaar te bevestigen. Ook kan het bovenstuk eerst op de zool geregen en dan dicht langs den rand er op gestikt worden; daarna wordt er een lapje satinet ter grootte van de zool netjes ingezoomd om de naad te bedekken en dan de pantoffel omgedraaid.

Als versiering kan er op de voorpantoffel wat geborduurd worden of er kan een pompoen opgenaaid worden. Deze is ook zelf te maken. Hiervoor worden 2 ronde kartonnen geknipt ter grootte van een gulden. De kartonnen worden op elkaar gelegd, middenin wordt een gat gemaakt, iets kleiner dan een dubbeltje, en nu wordt de draad steeds om de rand heen gewonden tot de opening in het midden geheel gevuld is. Daarna worden de draden aan den buitenrand precies tusschen de kartonnetjes doorgeknipt. Met een stevigen draad van ijzergaren worden nu de draadjes bijeen gebonden, het karton wordt weggescheurd en de pompoen wat gefatsoeneerd, bijgeknipt en op de pantoffel vastgehecht.

M. S.—K.

„HOE KOOPT GIJ?”

Jaren geleden stond ik met een andere dame te kijken naar de uitstalling van een niet al te groote winkel waar voor een spotprijs blouses werden aangeboden. We zeiden zoo tegen elkaar: hoe is 't eigenlijk mogelijk, ze daarvoor te geven? toen ineens een eenvoudige burgervrouw, die achter ons was komen staan, opmerkte: „U moest ook eens weten, welk een hongerloon de naaisters ervan krijgen.”

Hieraan dacht ik, toen ik van één der lezeressen van „Meisjesleven” 't volgende briefje kreeg:

Hooggeachte Mevrouw,

Dezer dagen las ik Meisjesroeping van Mevr. Hofmann, ik besprak het een en ander met een vriendin die dit boek ook gelezen had en deze stelde me voor de volgende vraag: Hoe kan een meisje die voor zichzelf en voor haar moeder te

zorgen heeft, in praktijk brengen hetgeen in „Hoe koopt gij?” ons voorgehouden wordt? Ik was niet in staat hierop een juist antwoord te geven, daarom wend ik mij tot U met het vriendelijk verzoek ons hierover eenige inlichtingen te verschaffen. Bij voorbaat mijn hartelijke dank.

M. v. d. B. te Z.

Zooals men begrijpt, was de vraag eigenlijk voor O. C. bestemd, maar de kwestie leek me belangrijk genoeg om er in deze rubriek wat dieper op in te gaan.

Voor wie „Meisjesroeping” niet las, wil ik even vertellen, dat Mevr. Hoffmann het heeft over het koopen van confectie, en wel tegen de laagst mogelijke prijzen.

„De zucht, zoo goedkoop mogelijk te koopen, is een bron van veel kwaad,” aldus begint ze haar hoofdstuk, dat den titel voert dien ik hierboven schreef.

Nu zit de moeilijkheid hier in, gelijk onze vraagster schrijft, dat veel meisjes, en vooral veel vrouwen, wel zoo goedkoop mogelijk *moeten* koopen, omdat haar financiën geen groote uitgaven toestaan. „Wat dan te doen?” vraagt de inzendster.

Het beste antwoord, dat ik hierop weet, is: „Maak uw goed zooveel mogelijk zelf.”

Ook uit oogpunt van zuinigheid acht ik de gewoonte, die wel steeds algemeener schijnt te worden, om niet alleen de bovenkleeren maar ook het ondergoed gemaakt te koopen, zeer bedenkelijk. Wie gewoon is eigengemaakt goed te dragen, en dan voor een keer confectie koopt, tenminste de goedkoopste confectie, waarover 't hier gaat, zal onder vinden, dat het eigengemaakte het veel langer uithoudt.

„Meisjesleven” tracht ook in dit opzicht de belangen van de lezeressen te behartigen, door eenvoudige modellen te geven voor gemakkelijk te vervaardigen kleding. Pas onlangs voerden red. en uitgever juist over dit punt nog een bespreking. En mochten er lezeressen zijn, die betreffende deze rubriek speciale wenschen hebben, dan willen we die gaarne vernemen en er, indien mogelijk, rekening mee houden.

Nu kan het echter voorkomen, dat een jong meisje uit hoofde van haar betrekking of een huismoeder vanwege haar gezin, onmogelijk haar kleding of die van haar kinderen zelf maken kan.

Wat dan?

Het lastige is, dat zelfs 't betalen van hogere prijzen niet een zekere waarborg is, dat de vervaardigster ook goed betaald wordt. Ware dit wel zoo, dan zou ik zeggen: kleeu zoo eenvoudig mogelijk en besteed dan goede prijzen.

Voor wie 't doen kan is 't zeker het veiligste,

den winkelier als leverancier van gemaakte kleding uit te schakelen en zelf met de naaister in verbinding te treden. Tenzij men weet, wat op kleinere plaatsen soms 't geval is, dat de winkelier 't geen hij gereed verkoopt, zelf thuis laat maken of door naaisters en kleermakers laat vervaardigen, die bekend zijn ter plaatse en bij wie men desnoods kan informeeren, of 't betaalde loon voldoende is.

In grootere steden, en waar 't betreft groote mode-zaken, is contrôle van den enkeling wel bijna onmogelijk. Ook wanneer een zeer rijke klant, dien men dus gaarne wil behouden, een onderzoek wilde instellen naar haar, die heur japonnen naaien, zou ze toch als eerste bron van inlichtingen bij den winkelier, dus een belanghebbende, terecht moeten komen. Men versta mij wel: ik bedoel niet iets te zeggen ten nadeele van winkeliers in 't algemeen; ik ken er achtenswaardige menschen onder, die zelfs voor de verzoeking om oorlogswinsten te maken, niet bezweken.

Alleen constateer ik, met mevrouw Hoffmann, het feit: dat de zogenaamde spotkoopjes, indien ze niet van zeer slechte kwaliteit zijn, wat ook gebeurt, verkregen worden ten koste van de werksters, en ik trek de conclusie, evenals mevr. Hoffmann, dat een meisje, 't welk uit zucht om mooi te wezen, en veel toiletjes te hebben, op zulke koopjes „loopt”, wanneer ze de zaken goed inziet, zich schuldig zal gevoelen tegenover haar zusters, die haar kleding vervaardigden.

Mevr. Hoffmann verwacht in dezen weinig van wetten; misschien heeft ze wel gelijk, maar ik meen toch, dat we als vrouwen iedere poging van den wetgever, om ook de huisindustrie te regelen, met waardeering moeten begroeten. Er is reeds veel verbeterd, maar ik zou niet graag zeggen, dat het volmaakte inzake bescherming van de huiswerksters reeds bereikt is. Ook de organisaties, al werken ze wel eens verkeerd, kunnen in dit opzicht veel goeds doen.

Ik geloof, dat ook vrouwenbonden hier een taak hebben. Me dunkt, vooral plaatselijk zouden ze verbeterend kunnen werken, wanneer ze de toestanden onpartijdig onderzochten en, in gevallen van uitbuiting, hieraan publiciteit gaven.

Het is niet altijd gemakkelijk de vraag: „Ben ik mijns broeders hoeder?”, die oorspronkelijk als een ontkenning bedoeld werd, met een volmondig „ja” te beantwoorden. En toch eischt de consequentie van ons Christendom, dat we tot dit „ja” komen.

J. M. W.—W.

P.S. Wanneer er onder de lezeressen zijn, die met de toestanden in 't confectiebedrijf uit onder-

vinding bekend zijn, zal ik 't zeer op prijs stellen, wanneer ze me hieromtrent eens een en ander willen meedeelen.

Gij lijdt aan 't al, wij meest aan 't eigen ik;
Gij beurt aan menscheidskruis, wij slechts
aan 't eigen juk;
Gij kreunt van 't harteleed der millioenen,
Wij bloeden om een enk'le slechts
En reeds zinkt ons het leven weg,
't Versterft in 't zuchten.

L. DE HARTOG—MEYES.

I.

Mevrouw Bertha Dijkveld, jong, blond moedertje, borduurde bloemmotieven op een jurkje voor zus, dat de huisnaaister den vorigen dag afge-naaid had.

Op den grond speelden haar twee kinderen, Herman en Louise. Her liet zijn spoortrein over de rails snorren, en zus voelde zich groot en gewichtig, omdat ze, als broer 't beval, de seinen mocht omhoog halen en neerlaten. Een enkele maal mocht ze zelfs de stalen brug, die Her met vaders hulp en de benodigdheden uit een Mechaniker-doo's gemaakt had, opendraaien. Maar meest deed Her dit zelf. Zus, klein, zacht popje, vond het goed zoo. Her was al zoo groot en zoo wijs; als ze van den zomer uitgeweest waren zou hij naar school gaan; zus' gevoelens jegens een zoo flinken broer losten zich gewoonlijk op in één groote bewondering. Misschien ook, omdat Her daarvan zelden misbruik maakte. Onder zijn vriendjes, die hij bij zijn onderzoekstochten in hun straat had opgedaan, was hij een heel andere jongen: een beetje heerschzuchtig, omdat hij thuis gewoon was de baas te zijn, en ook wel wat driftig. Maar zijn zusje: „zoo'n klein ding en dan nog een meisje,” deed hij, behalve als hij in een heel slechte bui was, geen meerder verdriet aan dan dat hij zich soms te groot voelde om met haar te spelen. Dan zocht kleine Louise haar toevlucht bij haar poppen en bij moeder; vooral bij moeder, die haar altijd wel op de een of andere manier bezig kon houden. Maar dezen middag had Herman z'n meest volmaakt humeur, waarvan 't gevolg was dat zus genoot van zijn vriendelijkheid, hij van zusjes bewondering en moeder van hun eendrachtig samenspelen.

Ze zaten in de achtersuite; de middagzon scheen